

1. KAPITOLA

Kým slniečko stúpalo vysoko na oblohu, Námestím pod besiedkou sa rozliehalo veselé volanie: „Dobré ráno!“

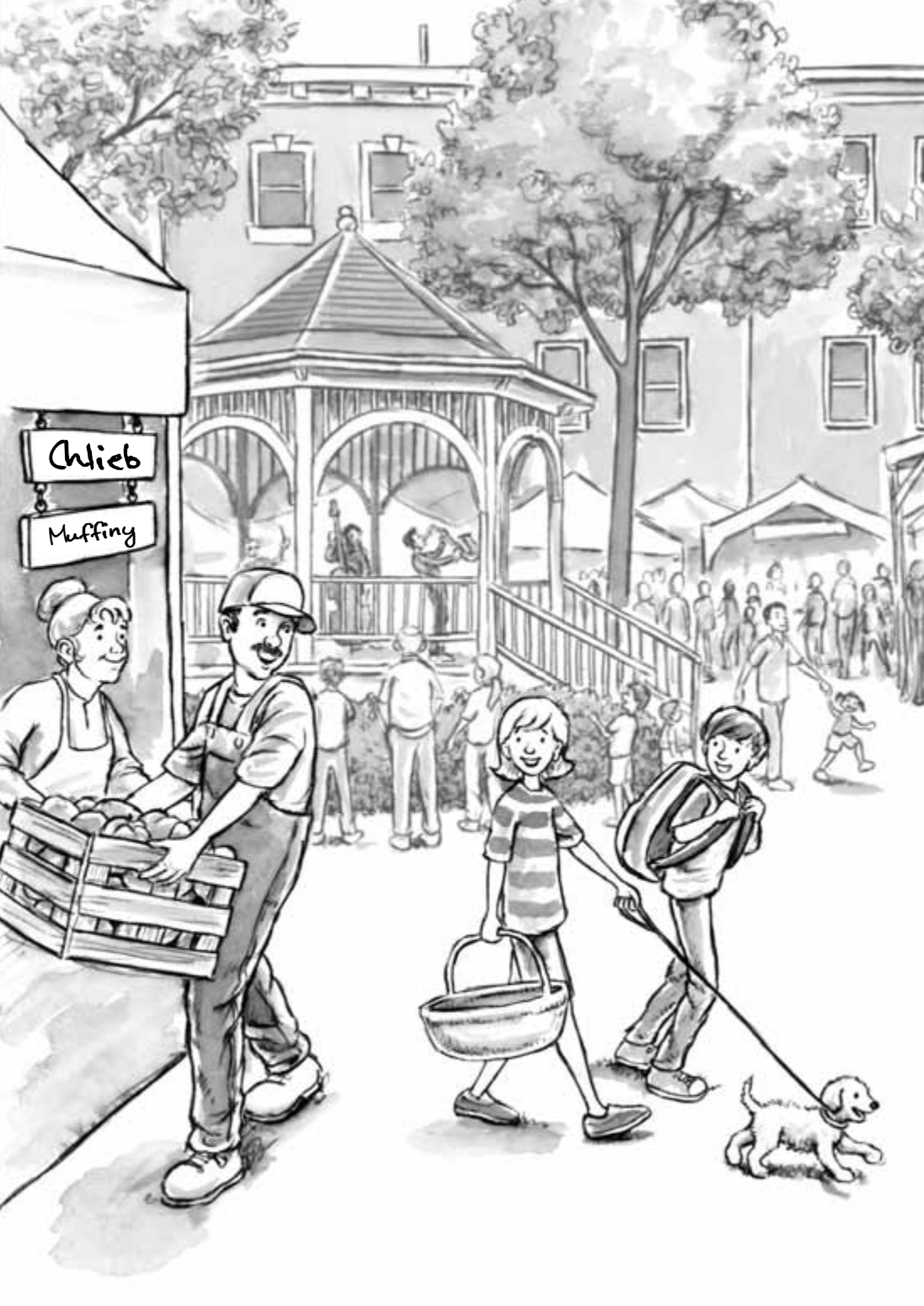
Ľudia v stánkoch začali rozkladať na pultoch svoju pestrofarebnú ponuku a zdravili sa s dnešnými prvými zákazníkmi. Celé námestie bzučalo veselým švitením a vzduch voňal po káve a čerstvo upečených škoricových

rožtekoch. Hore na besiedke hrali traja chlapci veselú melódiu.

„Dobré ráno!“ volali osemročné dvojčatá Magda a Karolko na svojich kamarátov. Karolkov batoh bol plný voňavých dobrôt na raňajky. Magda zvierala v jednej ruke veľký slamený košík a v druhej psiu vôdzku. A na konci tej vôdzky si vykračovalo huňaté zlatisté šteniatko s tmavým fliačikom okolo jedného oka, ktorý pripomínal pirátsku pásku. Magda sa pyšne usmievala. Amigo poskakoval na veľkých šteňacích labkách a bol pritom neuveriteľne roztomilý.

„*Haf!*“ vyštekol zrazu Amigo a napol vôdzku v Magdinej ruke.

„Uvidel svojho bračeka!“ zasmial sa Karolko. Ukázal na druhú zlatistú chlpatú guľu, ktorá sa vyrútila zo stánku s nápisom Mexické dobroty, ktorý patril ich kamarátovi Juanovi.

Chlieb

Muffiny

Juanovo šteňa, Niňo, vrtelo chvostíkom tak zbesilo, až pripomínalo malú vrtuľu.

„*Haf, haf, haf!*“ Obe šteňatka po sebe veselo skákali a kotúľali sa po zemi tak dlho, až prevrhli vrece so sladkými zemiakmi.

„Jejda,“ zamrmlala Magda. Rozmotala Amigovu vôdzku a zemiaky pozbierala.

„Ále, to nevádí,“ prehodil Juan a ústa rozťahol do širokánskeho úsmevu. „Veľmi rád vidím, ako si Niňo hrá s Amigom. Keď som bol

malý, tiež som sa takto hral so svojím bračekom!“

Magda a Karolko sa zasmiali.

„Amigo vyzerá skvele,“ pokračoval Juan. „Povedal by som, že sa mu život s vami v hoteli U zvieratiek páči!“

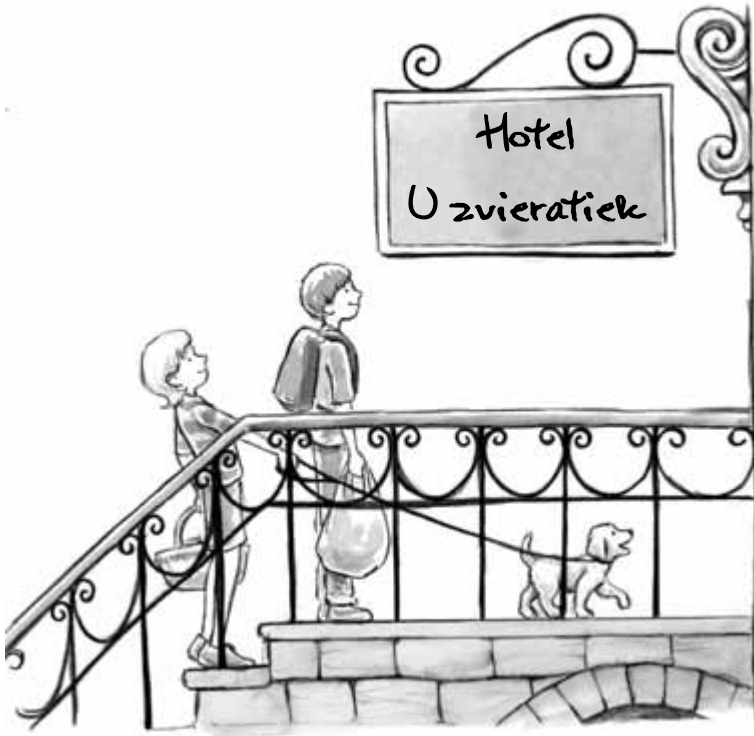
„Zbožňuje to tam!“ pritakala Magda veselo.

„Amigo je kamarát so všetkými hosťami,“ vysvetľoval Karolko. „Dokonca aj s mačkami!“

„To rád počujem,“ odpovedal Juan, zatiaľ čo vybaľoval krabicu s ananásom. „Majte sa krásne, vy dvaja. Som rád, že ste sa zastavili!“

„Tak zatiaľ ahoj,“ zavolali Magda a Karolko a zamávali mu. Prešli ulicou k vysokému starému domu z hnedého pieskovca s čerstvo natretými vchodovými dverami. Nad nimi stál veľký nový nápis Hotel U zvieratiek.

Magda a Karolko sa obaja na nápis pozreli a zazubili sa od ucha k uchu. Keď prvýkrát

prišli na Námestie pod besiedkou, dom ich prapratety Šafránky bol len obyčajný hotel pre ľudí, lenže bol tak schátraný, že do neho žiadni hostia nechodili. Potom si Juan poranil členok a Magda a Karolko sa museli postarať o Niňa – a vtom si uvedomili, že hotel je

predsa perfektné miesto aj pre všetky zvieratká. A hneď mali obrovský úspech! Práve teraz mali napríklad za hostí šesť zlatých rybičiek, dve mačky, tri psy, králika, štyri morčatá a –

„Uúúúú!“ Z vnútra hotela sa rozľahol uši drásajúci vreskot, až Karolko, Magda aj Amigo nadskočili od zľaknutia.

Magda pevne zovrela Amigovu vôdzku a opatrne zatlačila do nebesky modrých dverí.

„Uúúú-uúúú-uúúú!“ Krik prichádzal odniekiaľ zhora.

Karolko za sebou starostlivo zavrel dvere, aby nemohlo žiadne zvieratko utiecť.

Ozvalo sa ďalšie zavrieskanie, ako keď na nástupišti brzdí vlak.

Magda sa zachichotala a zavesila Amigovu vôdzku na vešiak vedľa dverí. „Každú chvíľu začne spev,“ poznamenala.

Karolko si rýchlo pritisol dlane na uši.

A presne v ten okamih sa dole zo schodov rozozvučalo: „*Viva Las Vegas! Viva Las Vegas!*“ Znelo to, ako keď niekto škrťí opernú speváčku.

Amigo zaklonil hlavu: „*Au-uuuuu!*“ zavyl.

„Elvis sa prebudil,“ prehlásila Magda. Položili s Karolkom košík a batoh na recepcný pult a ponáhľali sa hore pozrieť si svojho najnovšieho hosťa.